

# FOLK OG LAND

NR. 16. 21. ÅRGANG

LØRDAG 16. SEPTEMBER 1972

LØSSALG KR. 2,—

NOK EN QUISLINGBOK!

## III. Hvorfor noen samarbeidet med okkupanten

«Deres motiver var ikke alltid lave.» (Bokomslaget).

For FOLK OG LAND av Ralph H e w i n s



pulært å si det, så var SS i mange henseender psykologisk mere tiltrekkende enn motstandsbevegelsen. Denne hadde uunngåelig et skjær av bandittvesen og illegalitet over seg, noe som var usmakelig for dem som var vokset opp i en loyldig atmosfære. Hvem kunne si hvilke lyssky karakterer eller politisk nedbrytende elementer man kunne finne i dens rekker — —? Det var en hær — — som beveget seg i det skjulte og i skyggen.»

«I det smart utstyrte SS på den annen side var det overflod av flagg og medaljer. Dets medlemmer roste seg selv av å tilhøre en europeisk elite: det var kameratskap av tøffhet, en viss brutal «idealisme». Dets runeflagg manet frem en heroisk hedensk ånd, en overlegen, utfordrende holdning til livet med like stor forakt for den borgerlige fryktsomhet som for det kommunistiske anarki.»

Så meget innrømmes det motvillig av Littlejohn når det gjelder de titusner av nordiske «Frontkjempere» som sluttet seg til kampen mot bolsjevismen og spilte en viktig rolle på østfronten under annen verdenskrig.

Boken er et nyttig tillegg

«Det problem blir stående igjen: hvorfor skulle leting etter spenning føre en ungdom inn i SS og ikke inn i motstandsbevegelsen (slik det skjer i alle de beste krigsromaner)», sier David Littlejohn i «The Patriotic Traitors».

«Kanskje konseptet med «den europeiske hær» øvet en sterkere appell enn det har vært antatt — — Det er visselig sant at frykten for at Stalins ambisjoner ville underlegge seg hele Europa hverken var ualminnelig eller urimelig, og ble i hemmelighet delt av mange av Russlands nominelle allierte.»

«Skjønt det kan være upo-

til litteraturen om en neglisjert side av krigen. Den vil korrigere noen av fordommene hos nordmenn som «kom med på den rette siden», fremme toleranse og høysinn, og kanskje til og med vekke litt stolthet. Overlevende «Frontkjempere» kan også finne litt tilfredsstillelse gjennom lesning om at deres eksistens anerkjennes og at det er gjort forsøk på å spesifisere og vurdere deres innsats.

Hallgeir Horde:

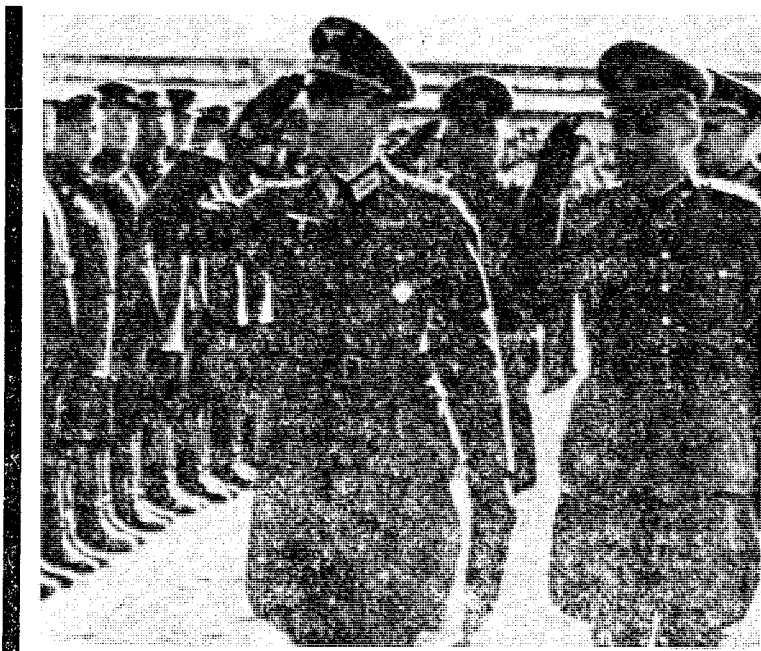
### Mangler Forsvaret militær-courage?

Emsigje venstre-radikalismer, utrettelige i sin søken etter «nazistiske» tendenser i det «establishment» de vil til livs, har denne gangen «avslørt» at Rikets væpnede styrker benytter seg av «nazistiske» virkemidler under soldatopplæringen.

Slike paranoide utslag i de venstreforvridde leir er jo ikke noe nytt fenomen i NATO-Norge, og det hele ville vel utvilsomt ha gått upåaktet hen, om ikke Forsvaret i sin frykt for ikke å være demokratisk nok, hadde rykket ut med halen mellom beina og lovet bot og bedring med prompte beslagsleggelser av det som måtte være til overs av de besudlede læremidler.

Det saken gjelder er den dyktige tegneren, vernepliktig major Andreas Hauges fremragende illustrasjoner i bl.a. boken «Soldaten i felt». Og selvfølgelig var det Friheten, med Dagbladet som villig haleheng, som ganske skrekkslagent hadde oppdaget at Hauge hadde fusket i faget, idet en av tegningene i nevnte bok var omgjort etter en illustrasjon fra siste krig, tegnet av en norsk frontkjemper.

Op virkningen uteble selvfølgelig ikke, da disse to yndige representanter for den demokratiske avisflora, slo saken opp og gav den en for dem typisk omtale. I Forsvarsdepartementet reagerer man perfekt i overenstem-



De norske «Frontkjempere» krediteres iallfall for å ha kjempet på frontene på Balkan, i Finland, ved Lenin- (Forts. side 6)

Vårt bilde viser general Gehlen, den senere tyske spionsjefen, mens han under annen verdenskrig inspirerer soldater fra den såkalte russiske befrielseshær. Generalens bok «Der Dienst» er nå kommet i amerikansk utgave. Vi omtaler denne på side 5.

PROFESSOR HERMAN HARRIS AALL

ble som kjent i Quislingboken til briten Hayes viet en meget utførlig omtale. Oscar Aall, professorens sønn, analyserer dette nærmere i en artikkel på side 5.

FOLKEAVSTEMNINGEN

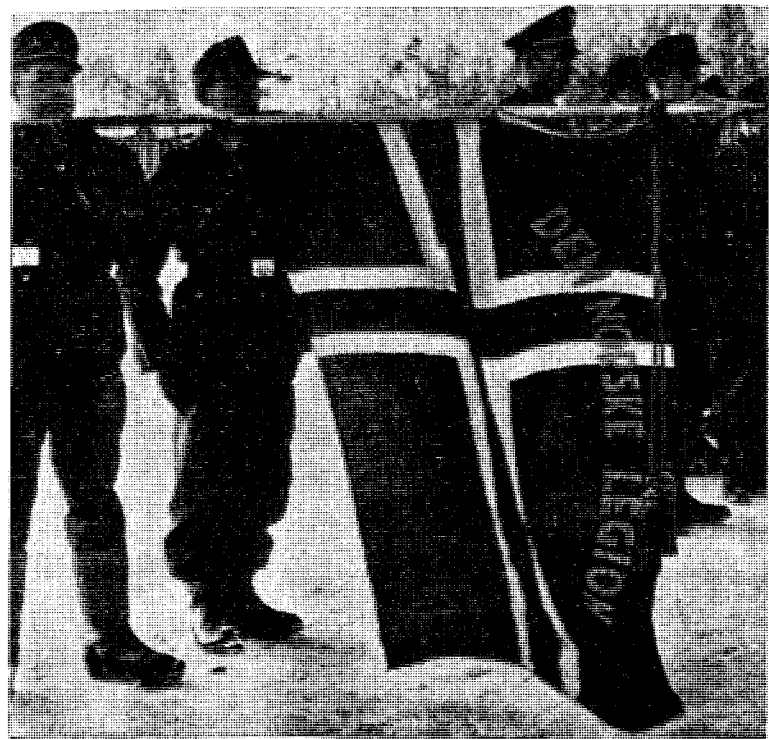
er emnet for Lederen denne gang. Vi presiserer vårt standpunkt nærmere.

UNGDOMSSTOFFET

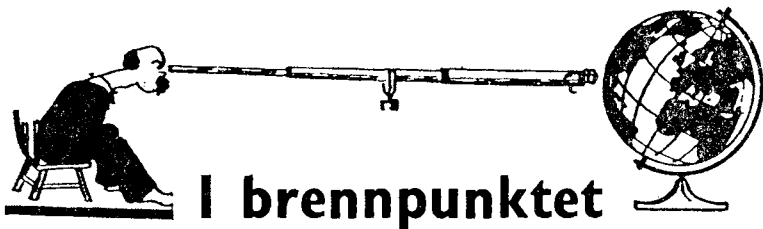
er som vanlig på side 4. Olav Hoas skriver der om «Har vi ingen rasekarakter?», og dessuten gjengis en resolusjon fra Malmö-kongressen 1972 «Dette vil vi.» Ellers vil man i bladet finne litt av hvert annet som vel kan interessere.

Offiserbladet kommenterer saken slik omtrent alt befal har oppfattet den, og slik alminnelig sunt folkevett skulle tilsi. Man skriver der blant annet: «For oss som i alle år etter krigen har opplevd MG-34, ex-

(Forts. side 8)



Bilder av denne art som skildrer norsk innsats på østfronten må norske soldater av idag ikke se. Det kan være farlig, mener FD.



## I brennpunktet

Vi vet ikke hvor rett det amerikanske nasjonalsosialistiske blad «White Power» kan ha når det i sitt nr. 31 for september 1972 slår fast at det forestående presidentvalg bare er «a Jew Election» (et jødevalg).

Og enda mindre kan vi si om det er riktig når bladet videre hevder at den amerikanske jødedom — med Israel i bakgrunnen — har bestemt seg for gjenvalg av Nixon trass i alle de anstrengelser McGovern har gjort på å innynne seg hos de mektige jøder. «White Power» har vel i sakens natur en viss trang til overdrivelser, men det kan vel likevel være grunn til å se litt nærmere på det bladet anfører, selvom man vel bør ta noe av det med en klype salt.

Vi siterer litt fra bladets valgomtale:

«Da Nixon kom ned til Miami for takknemlig å motta fra den internasjonale jødedom kronen i form av sitt partis nominasjon på marsjen mot gjenvalg, var det med større håp enn noen av hans opponenter kunne samle sammen.

For aldri har et amerikansk presidentvalg vært en slik sinnssyk og glad kamp om jødiske penger og den jødiske stemmeblokk. Og aldri, ihvertfall i dette århundre, har en kandidat så klart vunnet denne kamp.

Nixon har forsåvidt alt under kontroll. Ordet gikk ut fra Zion til de jødiske pengesekker og de jødiske stemmemasser i USA da Israels sendemann «ved en misforståelse» fortalte pressen at Dick hadde gjort mest for Israel, og at for Golda Meir var Nixon mannen.

George McGovern, der han sitter i de faktiske ruiner av sin kampanje etter Eagleton-katastrofen, har bare sin mangel på forutseenhet å takke for det. Han kunne jo så lett ha begynt å rope på jetfly og tropper for Israel lenge før han gjorde det, istedenfor å rope på rettferd for palestinaraberne, som ble drevet ut fra sine hjem av de invaderende israelere i firtiårene, og fremdeles bor i konsentrasjonsleire.

En tuktet McGovern tar ingen sjanser og beiler iherdig til Juda. Men jødene vil ganske enkelt ikke vite noe av det.»

Bladet peker videre på den rolle Nixons rådgiver, Henry Kissinger, spiller. Han repre-

senterer ikke bare jødedommen som sådan, men også Wall Street, eftersom hans mor var en Stern, en ledende jødisk finansfamilie.

Riktignok har også McGovern en rådgivende jøde i bakhånden, Henry Kimelman, men ved siden av denne mangemillionær — som forøvrig reserverte seg etter Eagleton-affæren — nevnes det bare en jødisk storpengemann i denne leir, nemlig Miles Rubin. På den annen side har en lang rekke av de jødiske pengemenn som tidligere har støttet demokratene gått over i Nixon-leieren. Det nevnes bl.a. Gene Klein, Sam Rothberg, Danny Schwartz (Frank Sinatras partner), Stanley Beyer, Stanley Goldblom, Victor Carter, Mesulam Riklis, Charles Bassine og Arthur Cohen.

Så katastrofalt har den demokratiske valgdeltagelse utviklet seg, at det nå i visse kretser tales om at McGovern's latterlige kandidatbare hadde til hensikt å tvinge folket til å gjenvelge Nixon med overveldende flertall. Denne mistanke er blitt sterkere i lys av Eagleton-virvaret som lukter av et arrangement for å svekke kandidaten av hans egen stab.

Vel, det er aldri godt å si hvorledes utviklingen blir i et rasemessig kaos som USA, men er det riktig som «White Power» hevder, at Israels Golda Meir, og med henne den amerikanske jødedom, allerede har bestemt seg for Nixon, så er det vel egentlig overflødig med noe valg i det hele tatt.

Politicus.



McGovern iførte seg den jødiske bønnekalotten, som man ser av dette bildet og skålte ydmygt med Rabbi Halberstam i New York, men hele den forsinkede kurtisen har tydeligvis vært forgjeves: Zion har bestemt seg for Nixon.

## Ja eller nei? Hvorfor det?

Sigurd Evensmo, en av de giftigste venstreradikale som vårt blad med god grunn har holdt et våkent øye med gjennom årene, er i Aftenposten 18/8 ute med et spark til «okkupasjonstidens landsvikere som idag deltar i det store nasjonale oppgjøret». Han etterlyser hånlige navnelister fra disse side om side med «det store oppbud av deltagere i Norges krig ute og hjemme».

Fyren er her inne på noe. Det ville i og for seg være naturlig at de nasjonale som under okkupasjonsårene kjempet forbitret på den indre front for å bevare norske interesser mot de fremmedes overgrep skulle gi sin mening til kjenne.

Men «Ja-mennene» med Sven Arntzen og hele jøssingkostbinderiet i spisen gjør selvsagt en slik tanke til en umulighet. Alle de «rettslige» uhyrlighetene, den nådeløse forfølgelsen, utplyndringen, ulovlig frihetsbedrøvelse og meget mere har vi ikke glemt. Vi har heller ikke glemt at årene er gått uten at de «folkevalgte» har gjort det ringeste forsøk på å mildne den blodige uretten som svir i våre sinn.

Å stemme Ja sammen med alle de annonserte krigshelter er for oss en umulighet.

Med adskillig forbauselse har vi sett at Folk og Land har propagandert på Neisiden.

Hvorfor skal vi overhodet blandet oss inn i Evensmos «nasjonale oppgjør»? Først må disse folkene for alvor vise at man endelig er kommet over krigstidens propagandavanvidd, at vi med andre ord er like gode nordmenn som bjørnejegeren Max Manus og de andre hundreder av navn.

Vi vet jo selv at vi er

## Jeg stemmer JA

Av Hans S. Jacobsen.

Si meg hvem du omgås med, og jeg skal si deg hvem du er?

Slik var det en gang. Men det er ikke noen løsning i dag.

Skal vi stemme sammen med alle disse 1000 «patrioter» og helter, med bisp Alex Johnsen og «Kjakan» og Lyng-rever, med nasjonal-lurifasen Gerhardsen, og den største del av bøndene som oftest hadde det sikre nasjonale instinktet?

Eller skal vi stemme nei med de extralurifasene Garbo og Eika og alt det av vinstre som vi forakter høyest? Med kommunister og SUFER og skrålestudenter — alle de som prinsipielt stemmer i østvind? Det brukne geværs menn som i dag vil tenne baunevakt mot «salg av Norge», mot «landsforædrene»?

Vi drukner i papir og propaganda — vi har kanskje ikke førere som kan veglede oss klart nok. Så får vi da si som Tore Ørjasæter i sin klassiske kommentar til de 700 bål som dengang flammemet opp langs Lübeckerbukten: Je foretrekker nå å tænke sjæl je.

En del gode og sindige menn skulle vi gjerne høre på, ja endog på enkelte venstrefolk, som Røyseland, enda de er for veike, på menn som Chr. Stray og Erling Wikborg, Reidar Carlsen er bra, Bratteli gir trygghetsfølelse. Selvaag er sunn sans. Moxnes renselig, enda han er litt imot. Vi skulle gjerne hørt hva Norges gjevreste bonde, Anders Hafskjold, sier.\*)

Jeg får tenke sjæl da, som Ørjasæter. Jeg var lenge mot, jeg tenkte at nordmenn var et stolt og modig folk — med vilje til å bli ett folk, en homogen fylking av nordiske menn og kvinner. Jeg tror ikke lenger på det, vi er for feige de fleste av oss, veike for vindene.

\*) Eftersom artikkelforfatteren trekker Hafskjolds navn inn i debatten, finner vi det riktig å slå fast av Hafskjold avgjort ikke er noen tilhenger av norsk medlemskap i EF.

R e d.

det. Det kan naturligvis i og for seg være nok. Men la oss da holde oss utenfor både Ja-mennenes rekke og trekvartkommunisten Evensmo og hans ultraradikale Neimenns.

La oss boycotte hele oppgjøret!

R.

Så må vi da inn i en større sammenheng. Av sikkerhetsmessige grunner — ellers feier sovjetrusserne oss overende i løpet av få år med sin enormt økende nordflåte, med sine raketter og atomubåter — i det minste til Trondheim. At nordmenn og særlig nordmenn kan stemme nei?

Det er mye jeg liker ved russerne, men russer vil jeg ikke bli. Jeg ville heller ikke blitt tysker, dengang, enda jeg ville slåss sammen med dem.

Jeg stemmer for en gangs skyld.

Og jeg stemmer JA.

## FOLK og LANDs redaksjon

Fra 4. september av er FOLK OG LANDs ungdomsredaktør Erik Rune Hanssen fast knyttet til bladets redaksjon som redaksjonssekretær. Han vil imidlertid fortsatt ta seg av også Ungdomssiden. Vi håper det nye ungdommelige innslag i det redaksjonelle arbeide også vil føre til enda bedre kontakt med den nasjonale ungdom uten at det går den eldre NS-generasjons interesser for nær. For om ikke interessene og synspunktene alltid faller sannen, så er det jo den nasjonale sak vi alle arbeider for. Og det er jo ungdommen som er den fremtid det må satses på.

## For en ordrikdom!

I forbindelse med TV-serien om Adolf Hitler skrev Bergens Tidende bl.a. dette:

«For en hjerne Hitler hadde. Det nytter det ikke for oss å benekte.»

Sant nok. Men det etterfølgende kan vel ikke kalles anstendig ordbruk i en storavis:

«Den var vulgær og brutal, grov, grusom og avskyelig, fylt med stinkende avfall fra hans bitre, lurvete fortid. Men hvis vi greier å se lenger enn til dette iøyenfallende og vemmelige møblementet, ser vi at den også var en hjerne med helt uvanlig makt.»

Noe slikt ble aldri antydnet om Hitler den gang han levde. Han var da også noe

(Forts. side 3)

## FOLK OG LAND

UAVHENGIG POLITISK PUBLIKASJON

Redaktører:

ODD MELSDOM, ansvarlig  
ALEXANDER LANGE

Redaksjonssekretær:

ERIK RUNE HANSEN

## Foran avstemningen

Det ville vel ikke være hverken riktig eller anstendig av oss å la denne siste anledning før folkeavstemningen passere uten nok en gang i all korthet å presisere vårt syn på saken. Vi har gitt plass for innlegg om å stemme «ja», og vi gir i dette nummer også plass for en innsender som anbefaler tidligere NS-folk å la være å stemme i det hele tatt fordi vi kommer i slett selskap hvilken side vi velger. Selv legger redaksjonen hovedvekten på følgende når vi anbefaler våre lesere å stemme «nei»:

Vi kan ikke se at den teknokratens og storindustriens avnasjonaliserte Romaunion som vi innbys til å dukke ned i har noen slags likhet med det nye Europa som først Quisling og senere Hitler drømte om. De ville ha et Europa bestående av selvstendige nasjonalstater som samarbeidet først og fremst om utenrikspolitikken og forsvarspolitikken, og de la hovedvekten på det rasemesige fellesskap mellom de samarbeidende stater med tyngdepunktet lagt på den germanske arv.

Vi ser Romaunionen som teknokratens forsøk på å rive ned de nasjonale grenser slik at det kan åpnes vei for et storindustriens ubegrensede herredømme. Derimot benektes det fra alle hold at det er tale om et virkelig samlet Nasjonal-Europa med felles utenrikspolitiske og forsvarspolitiske mål. Vi kan ikke forstå at en slik materialistisk vanskaping kan gi oss noen grad av forsvarsmessig sikkerhet.

En får vel snarere si tvertimot, ettersom man mere og mere bygger det hele på Willy Brandts østmanøvrer som i siste omgang vil drive USA ut av Sentral-Europa og overlate oss til vår skjebne som en stat som gjennom NATO-medlemskapet har eksponert seg som deltager i en antisovjetisk amerikansk krigsblokk, for derefter å bli stående alene.

Når man vet at Romaunionen ikke legger skjul på at den ikke aksepterer jordbruk som en naturlig del av et folks liv, bare som ren business, og at dens målsetting er å nedlegge alt jordbruk som ikke er «lønnsomt» etter storindustriens målestokk, da må det stå enhver klart at noe fremtidig jordbruk å snakke om blir det ikke plass til i et Norge som er med i Romaunionen.

Bortsett fra driften av store industrianlegg og av handelsflåten, er den vei som pekes ut for Norge den å være et slags ferieland for utlendinger, et slags perifert turistområde. Og man kan vel tenke seg hvor stor innsatsen eventuelt ville bli fra kontinentalstatenes side for å forsvare et slik område hvis det ble alvor.

Det gamle Nasjonal Samlings syn på dette er også helt klart. Vi har selv i førkrigstiden trykket artikler om dette, bl.a. av Oliver Møystad, den senere hirsjef, hvor han gikk til angrep nettopp på en politikk som tok sikte på å gjøre nordmenn til en slags bukkende grindvoktere for utenlandske turister. Hva ville så han og de gamle kamerater ha sagt om det man våger å by oss idag!

Noe vi ser som like alvorlig som dette å slippe den internasjonale storindustri løs på oss, er at man åpner våre grenser helt for en flokk av utenlandsk folkefremmed arbeidskraft. Det er ille nok som det er allerede idag, og vi ser fremtiden med gru i møte hvis slagget fra Romaunionen også skal flyte inn over våre grenser.

Vi har her, som man vil ha lagt merke til, ikke nevnt det

NY GIV FOR TYSK  
FORHISTORISK FORSKNING

Efter over tredve års forløp har Deutsche Gesellschaft für Vor- und Frühgeschichte, som først holdt til i Berlin (siden 1909) og nå har sete i Bonn, møte i Wien. Viktige erkjennelser fra bronsealderen ventet de lærde som kom sammen i den østerrikske hovedstad fra flere europeiske land i slutten av juli. Det deltok etpar hundre vitenskapsmenn i møtet. Hovedforedraget ble holdt av den vesttyske professor dr. Bolko Frhr. von Richthofen og wienerprofessoren, dr. Herbert Ritter von Mitscha-Märheim. I midtpunktet for det praktiske arbeide står de store utgravninger i gravfeltet fra bronsealderen i Pitten. Selskapsleder er W. Hofrat dr. Hampf, som har nedlagt et meget resultatrikt arbeid.

Dr. M.

som ellers er hovedpunktet i all pågående diskusjon: hva det kan tjenes i kroner og ører for den enkelte og for Brattelis norske skatteutpresserstat ved å si «ja» eller «nei». Vi synes ikke dette kan spille noen slags rolle sammenlignet med det nasjonale aspekt. Skulle et «nei» virkelig føre til økonomisk tap for landet — noe vi forøvrig ikke tror — så får da dette folk som skryter slik av sin patriotisme være villig til å spenne livremmen inn de nødvendige hull. Vi dør ikke som folk av det, noe som lett kan skje med oss i Romaunionen.

Det går da heller ikke an å si til normalt utrustede mennesker at det er en økonomisk katastrofe som truer oss om vi ikke blir med i denne vanskapte samlingen av Europa, når Sverige klart har demonstrert at det meget vel lar seg gjøre å holde seg utenfor. Og Sverige har dog en ganske annen eksportindustri å ta hensyn til enn Norge.

Vi kunne naturligvis nevne haugevis av andre momenter også for det standpunkt vi har måttet ta, men det får være med det foran anførte.

At alle storjössingene mener oss til å følge deres patriotiske eksempel fra okkupasjonstiden — og derefter — gjør ikke større inntrykk på oss, og at Willy Brandts haleheng, regjeringen Bratteli, truer med å trekke seg tilbake, ser vi nærmest som en lettelse og en fordel. Stort verre kan det vel ikke godt bli enn det Arbeiderpartiet har prestert, med priser som raser i været med bortimot 10 prosent årlig.

La oss derfor slutte med å peke på at vi synes det er vår patriotiske plikt, og vår

## Tragisk blad av etterkrigshistorien

«Av nålevende «krigsgenerasjon» her til lands, er jeg forhåpentlig den eneste med erfaring om det å måtte miste sitt (barndoms)hjem etter krigen 1945 — for sammen med bl.a. en dødsyk bror å bli «forvist» til en kjellerbolig i byens (Oslo) utkant. Vi — på samfunnets skyggeside allerede før krigen — uten politiske kontakter — uten familie — nå måtte vi tjene som samfunnets utstøtte og forfulgte: Hvilken skjebne å være avkom etter en (enslig) NS-kvinne. Hva jeg ovenfor har referert til — kan finnes igjen i dokumentens form — materialet skulle ennå være tilgjengelig — for den som søker bevis. Måtte derfor min egen (og liknende) tragiske etterkrigs historier bli presentert nåtidsgenerasjonen — iallfall komme for dagens lys som forskningsmateriale. Nettopp dette emne, etterkrigstida og kvinnene — synes inntil denne dag å være et forsømt kapittel — men til det hele bildet av norsk etterkrigs historie hører også dette materiale med — om bildet skal bli rett!

Og historien om en ung, norsk kvinne, død mai 1945, 24 år gammel — og begravet i fremmed (østerrisk) jord, omtalt i nevnte dokument med alt det hat og forakt «gode patrioter» kunne pre-

sentere den tid. Kanskje tok jeg feil, meg forekom det å være fritt spillerom for de rette politiske manipulører — og de var mange. Langt inn i rettsapparatet syntes deres lange arm å rekke. Og hvem måtte kjene seg mer forlatte og hjelpeløse enn nettopp vi — den hatete «kaste» jeg selv tilhører: Avkom etter en (enslig) NS-kvinne!»

Dette typiske eksempel på den herskende klikks straffbare herjing med menneskeskjebner gis av Karin Hodne i Dagbladet den 23. mai 1972.

Hun fortsetter:

«Våre videnskapelige institutter måtte her ha en oppgave å gå i gang med. — Er det overhodet forsket over dette emnet — materialet skulle nok kunne gi mange interessante og overraskende (?) konklusjoner.

Etterkrigstida var så avgjort mennenes tid: kvinnenes hjelpeløshet var ofte total, all «synd og skam» ramlet taktfast og trutt ned over deres hoder — en «kaste» mennene nok forstod å kjekke seg på vegne av. For det jeg tror at også denne side ved etterkrigstidens Norge bør fram i dagen — ser jeg en hensikt å nedskrive dette — og mer er jeg villig til å kaste lys over — om røster hever seg for det!»

## For en ordrikdom — —

(Forts. fra side 2)

langt annet enn det som her er nevnt. Han gjorde flere ting som absolutt var helt galt, men han greide å reise det tyske folk fra sumpen, slik at det ikke ble helt kommunistisk. Og var den tyske soldat et gjennomsnitt av det tyske folk, så var det uten diskusjon et kulturfolk. Etter krigens slutt hadde mange av oss anledning til å dra en sammenligning med de norske som kom etter tyskerne.

Hitler reiste det tyske folk etter første verdenskrig og skapte arbeid for alle, ordnet med ferie for arbeiderne og prøvet i det hele å skape et tilfreds folk. Han gjorde også andre ting som ikke kan glemmes av disse som helst ser at menneskeheten går under i ufrihet og tvang.

Det er så mange som vet hva Hitler stod for. Hvorfor

plikt overfor den virkelige samling av Europa som Nasjonal Samling gikk inn for, å si «nei» ved folkeavstemningen. Og vi anbefaler derfor våre lesere å gjøre det.

ikke være med å si sannheten? En kan forundre seg over at det finnes mennesker som er så fylt av usannhet at de for å dekke over det må bruke et sprogbruk som foran gjengitt. Kun hat kan frembringe denslags ordvalg. I Hitlers tid var det ikke en slik tilstand hverken i Tyskland eller i andre land som det nå er. Men han måtte vel vekk, for det kunne tenkes at denne orden, disiplin og aktelse for andre mennesker og nasjoner ville smitte og til sist stanse det undergravningsarbeide som var satt igang og som nå er kommet igjen tusenfoldig. Den tyske arbeider var glad i sin fører og så opp til ham.

Hvilke krefter er det som har makt til å samle en hel verden for å knuse et folk og en bevegelse som kun var dets eget? Enn om vi begynte å tenke litt her i landet.

Bjell.

# FOR UNGDOMMEN

Red.: Erik Rune Hansen

Men nye slekter fødest der korp og daude gol  
og nye hermar reiser seg av gruset,  
og borni spring på tun att og tindrar i sol  
og nye bjørker syng sin song kring buset.



## Siden sist

Det må da herske total forvirring i den tradisjonelle «hjemmefront»leir for tiden? I det ene øyeblikk lyser navnene på de store gutta i kjempemessige «Ja til EF»-annonser — ivrig opp tatt med å vise sin tillit til Europa og sin avsky for «Nei til salg av Norge»-slagordet. Noe forfatteren Kåre Holt kalte, «— et freidig forsøk på å overføre solidaritet fra en situasjon til en helt annen. — et misbruk av de følelsene som den gang bandt oss sammen.» Samtidig får vi høre at folk i Drøbak er opprørt over Wesenlunds freidighet — tenk han kalle sin båt «Blücher» den annen! I Narvik er folk opprørt over et tysk flåtebesøk og ellers er visst plenty opprørt over utsiktene til at «Tirpitz» skal få et minnesmerke over sin våte grav! Man får liksom følelsen av at tilliten til Europa ikke er som den burde være. Eller har lokale «Heroes of Telemark» mistet tilliten til de gamle gutta?

For ytterligere å advare oss imot å stemme Ja, har «Ja til EF»-aksjonen invitert — hva de kaller «en representativ politiker fra Europa» — nemlig aliaset Willy Brandt. At han engang kalte seg nordmann endrer ikke det faktum at han nå er Vest-Tysklands kansler og representerer en fremmed makts innblanding i indre norske anliggender. Men dette er bare en forsmak på hva som venter oss av utenlandsk innblanding innen unionen.

For oss som kjenner demokratiets sanne vesen var det ikke overraskende å se hvilket råttent utspill regjeringen Bratteli foretok i folkeavstemningens ellefte time. Etter å ha bedt om folkets syn, gjør regjeringen det klart at det er bare ett syn som kan godtas — nemlig JA. Ellers vil regjeringen gå! Dette viser tydelig hvor farlig den nærsynte partipolitikken er. Uten å tenke på konsekvensene, støtter regjeringen det som muligens vil komme til å bli en mindretallsfraksjon og kaster dermed landet inn i en regjeringskrise. Slike menn

sitter ikke som representanter for et folk — de rir bare sine egne egoistiske kjepphester og representerer bare det foredele idioti, den fullendte ansvarsløshet og det totale svik!

Dette ble mye EF. Vi får bare håpe at det ble nok — slik at flest mulig av våre lesere går til valget og

STEMMER NEI!

## Dette vil vi!

Resolusjon vedtatt på Malmö-kongressen 1972.

Den Nysvenska Rörelsens riksstevne sammen med representanter for Movimento Sociale Italiano, Deutsche Soziale Bewegung, det danske forbundet Nation Europa og Nasjonal Ungdomsfylking, krever et kontinuerlig samarbeid mellom nasjonale krefter som kjemper for korporatisme, samnasjonalisme og den nye humanisme. Enheten i tro, vilje og handling er kjernepunktet i den europeiske avantgarde mot kommunismen i øst og kapitalismen i vest. Vi fordrer Europas fornyelse i frihetens, rettssikkerhetens og den folkelige medinnflytelses tegn. Vi oppfatter nasjonal, sosial og menneskelig solidaritet som grunnlaget for en åndelig gjenfødelse av Europa og dermed av verden.

1) Klassekampen hindrer i dag en utvikling som tjener mennesket og de menneskelige verdier. Vi arbeider derfor for et samvirke mellom arbeid, kapital og initiativ, et samspill mellom alle virksomheter i samfunnet og medbestemmelsesrett for ulike grupper på alle nivåer og innenfor alle områder av det sosiale, økonomiske og kulturelle liv. Vi krever korporatismen.

2) Nasjonalismen er idag den sterkeste kraften i den moderne verdens historiske prosess. Vi krever samvirke mellom nasjonalister tvers over grensene, med respekt for hver nasjons egenart. Vi krever samnasjonalisme.

3) Verden er idag truet av et allmechtig teknokrati. Vi hevder den menneskelige ånds prioritet. Den liberale pluralismen er ikke uttrykk for ideenes vekselspill, men et symptom på oppløsning og dekadens. Vi krever en ny jamvekt mellom tro og viten, mellom følelse og fornuft. Vi etterstrever en felles oppgave for mennesker, folk og raser, en virkelig-

gjørelse av livets dypere verdier. Kulturen er for oss et uttrykk for disse verdier. Vi arbeider for et samfunn hvor denne kultur er hele folkets eiendom og ikke bare et privilegium for eksklusive minoriteter. Vi krever en ny humanisme.

4) Mennesker, sosialgrupper, folk og raser har alltid vært ulike. Tanken om menneskelig likhet må derfor innebære det ulikes likeverdi. Vi etterstrever en ny sosial ordening som gir hver enkelt muligheten til å utvikle sine evner og ferdigheter. Vi krever et samfunn uten klasser, ledet av et nasjonalthierarki, bestående av representanter for alle grupper og virksomhetsområder innen samfunnslivet.

5) Europas splittelse truer de europeiske nasjoners sikkerhet og hindrer en dynamisk utvikling av den vesterlandsk kultur. Vi kjemper for et forenet, uavhengig og korporativt Europa i fredens og den internasjonale jamvekts tjeneste.

6) Inn- og utvandringen i Europa til fordel for de store industrikonserner kan på lengre sikt avfolke hele områder og skape industrisentra uten forutsetninger for et liv med menneskelig verdighet. Vi krever en økonomisk ordening, hvor kapitalen står i arbeidets tjeneste og ikke arbeidet i kapitalens.

7) Den nulevende generasjons utbytting av naturen er en trussel mot menneskeslektens eksistens. Vi krever en politikk som forhindrer at jord, vann og luft forgiftes, og som sikrer våre barns fremtid.

8) En politikk som trygger et liv i verdighet for menneskene, sosialgruppene og folkene er bare mulig dersom stordelen av samfunnsborgerne kan engasjeres. Vi kjemper derfor for en stat, som er sterk nok til å samordne de ulike kreftene i

OLAV HOAAS:

## Har vi ingen rasekarakter? VG vil ikke beriktige mangelene

Den 8. august i år bragte VG en propaganda-artikkel skrevet av journalisten Eva Gabrielsen hvor raseindoktrineringen gikk en ny runde. Vi fikk vite (med FN/UNESCO som kilde) nok en gang at der absolutt ikke finnes arvebestemte hjerne-ulikheter mellom rasene, at miljøet forklarer enhver ulikhet som ubestridelig er tilstede, og at alle som hevder noe annet er fordomsfulle, rasistiske og stupide. Dette evige mas fra skole, presse og kringkasting om raselikheter er på mange måter pussig: Hvorfor dette evige gnål uten at talsmenn for en annen oppfatning slipper til? Kan løsningen være at man tviler på sitt eget rase-likhets-mas?

Det har man nemlig all mulig grunn til. Moderne forskning levner ikke meget rom for venstre-doktrinene. I andedammen Norge tillates selvfølgelig ikke disse forskningsresultater offentliggjort. Lektor Olav Hoaas, som ubestridelig er en av våre lands fremste kjennere av denne forskning, forsøkte å beriktige VG's løgnpropaganda. Hans artikkel er selvfølgelig ikke blitt trykket. Dens saklighet og seriøse nivå kan enhver slå fast. At Establishments presse nekter å ta inn denne beriktigelse burde få kretser som ellers står det liberale borgerskap nær til å tvile: Hvem skal liberalismens friheter egentlig tjene?

I en artikkel i VG for 8. august blir det påstått at raseforskjeller finnes bare i det ytre (man gjør seg altså ikke helt farveblind) og at psykiske, temperamentsmessige adferdsmessige særigheter er likt fordelt mellom rasene eller at de bare skyldes miljøet og historien der hvor slike forskjeller lett kan påvises mellom rasene.

V. G.s artikkel er bygget på en erklæring fra UNESCO som er utsendt i forbindelse med FN's år for bekjempelse av rasediskriminering. Unesco er altså ute i bestemt politisk ærend, og her brukes gamle, kjente knep. Forskjellen mellom individer innenfor samme rase kan (en sjelden gang) variere mer enn forskjellen rasegrupper imellom, heter det, som om det skulle være særlig opplysende når vi diskuterer grupper. Når kulturer er forskjellige, skyldes det bare at de har forskjellige verdimål, sier det også, uten at man spør hvor forskjellen i verdimål kommer fra.

Artikkelen inneholder også usminkede usannheter. Det er intet videnskapelig grunnlag for å koble fysiske forskjeller sammen med mentale egenskaper, står der. Jo, det er det i høyeste grad. Genetikerne antar at kanskje alle gener er bærere av flere egenskaper. De gener som bevirker de ytre forskjeller, kan meget vel og

samfunnet, i dialog med selvstyrende korporasjoner, bevisste om sine oppgaver og sitt ansvar overfor fellesskapets fremtid.

så bestemme indre egenskaper. (Dette kalles polymorfisme i fagsproget). Videre er det slik at mange gener er kjedet sammen på samme kromosom — de opptrer i grupper. Hele grupper av gener er da forskjellige når et ytre trekk varierer, og virkningen blir da naturligvis desto større når det gjelder psyke og adferd. (Dette kalles den pleiotropiske effekt). Likevel står der ganske freidig i V. G.s artikkel at arvmassen er likelig fordelt på rasene! Nei, da hadde der ikke eksistert raser.

Til å forklare rasenes forskjellige utseende benytter artikkelen den darwinistiske tese at de forskjellige ytre trekk var fordelaktige i forskjellige omgivelser og at de derfor ble utvalgt forskjellig fra sted til sted. Men skulle naturen virkelig bry seg mer om det ytre utseende hos individene når den bestemte hva som var best skikket for eksistenskampen, enn om reaksjonsmåter og adferd? Dette lyder jo helt urealistisk.

Hvis man har interesse av å vite sannheten om rasevidenskapens kunnskap i dag, skal man gå til tidsskriftet «Man'kind Quarterly». Medarbeiderne er genetikere, antropologer og etnografer. og tidsskriftet retter seg bevisst mot UNESCO's politisk-bevisste forsøk på å tilsløre realitetene og å svekke forskningsinnsatsen på raseforskningens område. Ved siden av å bringe originale artikler gir tidsskriftet anmeldelser av den stadig voksende, moderne litteratur på ra-

(Forts. side 7)

OSCAR AALL:

# Hayes' Quislingbok og Herman Harris Aall

ANALYSE AV EN BAKGRUNNSFIGUR.



Professor, dr. Herman Harris Aall.

Hayes spanderer bortimot 33 av bokens 317 tekstsider på Herman Harris Aalls, min fars, politiske virksomhet i forbindelse med Quisling.

Noe i n n g å e n d e første-håndskjennskap til H. H.s kontakter på den ene side med Quisling, på den annen med det tyske nazihierarki i årene 1930 til 1943, har jeg ikke. Men jeg kan gi visse supplerende opplysninger:

Det er meget som tyder på at H. H. allerede omkring 1930 begynte å avsette pengebeløp til opprettelsen av den «Centralen» i Malmö, som både Hewins og Hayes omtaler. Disse beløp stammet imidlertid for en meget vesentlig del ihvertfall, slett ikke fra prins Hippel av Hohenstein eller noen a n n e n t y s k k i l d e, men fra hans hustru, min mor — til dels også fra min bror og meg; — det var studiepenge og liknende.

På s. 203 omtaler Hayes en konferanse H.H. hadde omkring 6. mars 1940, med bl.a. de Laport i krigsministeriet i Berlin. Ved den leilighet ble han, etter hva han selv har fortalt meg, spurt om den norske regjering militært ville sette seg imot et engelsk invasjonforsøk. Han hadde da forsikret at den kom til å gjøre det. Dette kan han neppe selv ha trodd på. Tyskerne gjorde det åpenbart heller ikke. For de svarte rett og slett: «Wir glauben nun nicht so sehr daran.» Han lot dette svar gå videre til den norske legasjon. Og-

så andre opplysninger som tydet på invasjonforberedelser i Tyskland hadde han overgitt til den norske Berlinambassadør, minister Scheel. Dette siste er fortalt meg av min stemor, Edith, f. Musculus. Hun hadde fått opplysningene fra Scheel selv.

Hayes lar oss forstå at meget av Quislings antisemitisme, og likeledes hans svingning i antiengelsk retning 1938—39, kan tilbakeføres til H. H.

Med mitt kjennskap til min far kan jeg bekrefte at dette er høyst sannsynlig. Han var både anti-engelsk og anti-jødisk innstillet. Imidlertid — der er noe som synes å være totalt ukjent for folk, både innenfor og utenfor NS. Det er, at min fars anglofobi og antisemitisme hadde en helt annen bakgrunn enn denslags pleier å ha: Hans fiendtlige innstilling overfor England og overfor jødene var bare spesialutslag av en generell, oftest, men ikke alltid — velbehersket **fiendtlighet overfor alt som smakte av tradisjon!**

Dette virker sikkert overraskende på mange: Etter avstamning og miljø skulle man formode en viss naturlig sympati for tradisjoner. Men dette var langt ifra tilfellet: I avstamning og miljø, i den posisjon og de pengemidler hans ekteskap ga ham, så han intet annet sympatisk enn en ekstra sjans til å torpedere tradisjoner.

Nettopp torpedere: I mange år dvelte han med påfallende kjelenhet ved dette sitat fra Ibsen: «I sørger for vannflom til verdensmarken, jeg legger med fryd (en) torpedo under arken.»

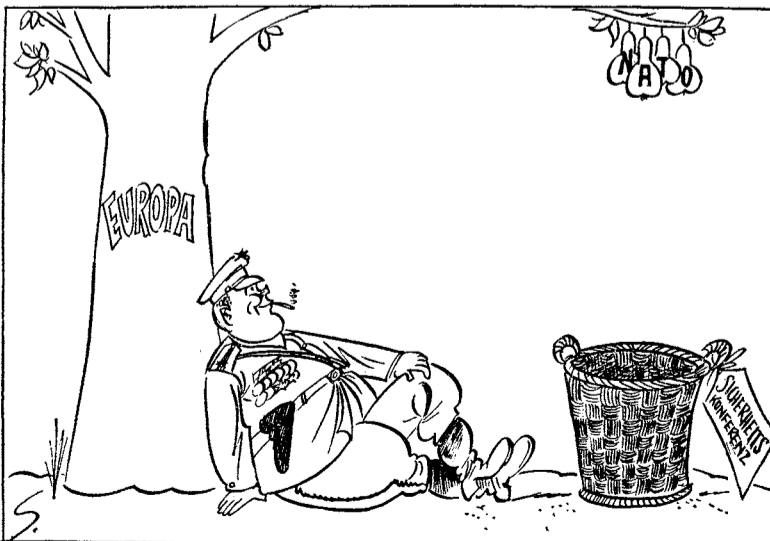
Da han i 1928 kom ut til Tjøme og bosatte seg fast der, begynte han straks å utfolde en omfattende byggevirkosomhet; hver eneste bygning var en bevisst og tilskattet ørefik til tradisjonell norsk bygningsstil på stedet. Dette vakte — med rette — en sterk harme, bl.a. hos en så fremtredende kulturpersonlighet som Alf Larsen. Men også innen hans egen familie: Først etter en ganske opphetet diskusjon gikk min far med på å la være å rive et gammelt stabbur.

Ikke bare på arkitektens område ønsket han brudd med fortiden: Han så heller ingen verdier i folkeeventyr og folkemusikk.

En tid omkring 1920 hadde han adskillige venstreradikale sympatier. Vi holdt «Sosialdemokraten» (som senere ble omdøpt til «Arbeiderbladet»). Men hans sympati omfattet ikke revolusjon. Fysisk vold var han prinsipielt imot. Riktignok ble denne ikke-voldsinnstilling sterkt modifisert ved at han skjeldnet skarpt mellom den «illegale» voldsanvendelse og den «legale» maktanvendelse, en distingsjon som sant å si alltid vil ha et noe subjektivt anstrøk: Jeg ser meg ihvertfall ikke istand til å gi en almengyldig definisjon som skiller det ene fra det andre.

Hans sympati for arbeiderbevegelsen minket etterhvert. Og den tok totalt slutt da vi i 1925 fikk Olaf Sche-

(Forts. side 8)



I et tysk blad finner vi denne karikatur med underskriften: «I fast tillit til Willy Brandt.» Denne tillit er som kjent svært utbredt her i landet, ikke bare i Arbeiderpartiet, men også i dets siamesiske tvilling Høyre.

# Gehlen advarer mot Sovjet og østpolitikken

## Amerikansk utgave av hans bok

Spionsjef Reinhard Gehlens meget omtalte bok «Der Dienst» er nå kommet også i en amerikansk utgave. Det skal være betalt et enormt beløp for den — det nevnes en million dollars! — og i reklamen for den heter det at boken er utvidet med så epokegjørende materiale at det ikke kunne tas med i den tyske utgaven.

Nå, reklame er en ting, virkeligheten som regel noe helt annet. Skal man tro den danske bokanmelder Niels Jørgen Haagerup, som skriver om boken i Berlingske Tidende, så er det smått med sensasjoner, bortsett da fra det man kjenner fra den tyske utgaven om Martin Bormann som Stalins agent. Det får man vel imidlertid ta med en klype salt.

General Gehlen var som kjent opprinnelig offiser i Weimartidens Reichswehr. Under annen verdenskrig ble han sjef for Wehrmachts etterretningsavdeling på østfronten — men pussig nok finnes han ikke nevnt i bøker om denne tjeneste som andre etterretningsfolk har utgitt. Det kan kanskje skyldes diskresjon i forbindelse med det han arbeidet med etter krigens slutt. Da gikk han nemlig, sammen med en flokk av sine medarbeidere og med det etterretningsmateriale (og kanskje agentnett) han hadde, i amerikansk tjeneste. Fra 1956 av ble hans etterretningsorganisasjon overtatt av Bundesrepublikken som dennes etterretningstjeneste. Gehlen var sjef for denne til 1968.

Gehlen stiller seg meget kritisk til den nåværende ledelse av Bundesnachrichtendienst og til de politikere

som har ansvaret for utviklingen, spesielt da til Willy Brandt og hans østpolitikk. Men, misfornøyd med landets politiske ledere har Gehlen igrunnen alltid vært. Haagerup skriver således om ham i Berlingske:

«Gehlen var ikke nazist. Han var heller ikke anti-nazist og tilhørte ikke motstandsbevegelsen. Han var den apolitiske militære teknokrat som lenge og lydlig og tilsynelatende uten skrupler dengang eller siden — de nevnes ihvertfall ikke i boken — tjente Hitler. I februar 1945 ble han avskjediget av Hitler, som rasende avviste hans — korrekte — forutsigelser av det endelige russiske stormløp mot Berlin.

Gehlen finner angrepet på Sovjetsamveldet i 1941 berettiget. Russerne ville likevel ha angrepet Tyskland 2—3 år senere, mener han. Han tror krigen mot russerne kunne ha vært vunnet hvis den hadde vært intelligent ledet. Men det ble den ikke, fordi Hitler ikke fulgte de råd han fikk — bl.a. av Gehlen.

Han kritiserer med rette den grusomme tyske behandling av russerne. Men han er mindre opptatt av de humanitære hensyn, som Hitler totalt ignorerte, enn de positive virkninger på Russlandsfelttoget en annen behandling av russerne kunne hatt.

Overgangen til amerikansk tjeneste var ikke forræderi, forsikrer Gehlen. Han hadde fått grønt lys av admiral Dönitz — som bekjent Hitlers etterfølger.

For Gehlen var russerne og kommunistene hele tiden fienden. Store deler av hans bok, især de siste kapitler, er hoderystende beklagelser over at alle andre ikke kan se at russerne og verdenskommunismens mål stadig er uendret og er mere farlige enn noensinne.

Gehlen kritiserer bittert østpolitikken, han advarer mot å undervurdere konflikten mellom Kina og Sovjet, han er uforstående overfor USA's «blødsødenhet» overfor Cuba i 1961, og han er meget tilfreds med de greske obersters handling i 1967.

Det mere enn antydes i boken at det var noe mistenkelig — upatriotisk — ved den kontakt vesttyske sosialdemokrater i 1967 had-

(Forts. side 8)

(forts. fra side 1)

grad og i Sentral-Russland, hele veien tilbake til Narva, Libau, Mecklenburg og den siste posisjon ved Führerbunkerens i Berlin,\*) men ikke for kampene ved Stalin-grad, Rostov ved Donn og Maikop i de kaukasiske oljefelter.

Jonas Lie og Axel Stang krediteres for å ha gjort seg fortjent til Jernkorset av 2. klasse for tapperhet. Major Jørgen Bakke og Sturm-bannführer A Quist nevnes som sjef for den frivillige Norske Legion.

SS-Brigadeführer Felix Steiner, sjef for 5. Waffen-SS Divisjon «Wiking» (inklusive det opprinnelige norske Regiment Nordland) beskrives som en «radikal militær» som «helt avviste den stivnede formalitet i det tradisjonelle preussiske system» og oppnådde «en høy grad av gjensidig respekt og tillit» hos sine menn. Han så ikke på ikke-tyske frivillige som «mindreverdige i sakens natur» og omdannet divisjonen til «en av elitedivisjonene i Waffen-SS». Men, den meget høye prosent av utmerkelseer vunnet av nordmenn i kamp nevnes ikke.)\*

Littlejohn kan unnskyldes for noen forvirring når det gjelder tallet på nordmenn som sluttet seg til de tyske væpnede styrker eftersom de overlevende «Frontkjempere» selv er usikre. Enhetene skiftet navn og de ble slått sammen med andre enheter av nordisk karakter slik at det ofte er vanskelig å holde seg á jour med omskiftelsene. Så vidt jeg kan finne ut er Littlejohns tall slik:

Nordland Regiment (Division Wiking) . . . . .	3 000
Norges SS (Germanske SS Norge) . . . . .	1 300
SS Vaktbataljon (Indre norsk sikkerhet) . . . . .	1 218
Skibataljonen (Ingen tall oppgitt) . . . . .	—
Ialt	6 036

Mitt eget overslag (I «Profet uten ære», sidene 324—325) var:

Regiment Nordland ca.	2 000
Germanske SS Norge »	1 000
Division «Wiking» »	2 000
Skibataljonen (intet tall) —	—
4 politikompanier —	—
Norske Legion	ca. 2 000
Ialt	7 000

Undersøkelser fortsettes og det faktiske samlede tall

\*) Halvard Svelle og Ole Seltnæs var to som var med helt inn i det siste (R. H.)

\*) Fredrik Jensen og Steinar Glasøy var de mest dekorerte. (R. H.)

# Nok en Quisling-bok

kan ha vært omkring 8 000, som jeg antydet i 1966. Under alle omstendigheter kjempet flere norske tropper for Tyskland enn for de allierte.

Det kjente antall dødsofre på «Frontkjempere» drept under kamp var 800, sammenlignet med 1500 norske frivillige som gikk tapt sammen med de tre britiske våpengrener. «Frontkjemperne» gjorde faktisk en større militær innsats enn noen norsk hær siden 1814.

Merkelig nok har den oppsøkte 5 000 mann sterke norske brigade i Skotland blitt forherliget, mens «Frontkjemperne» har blitt vanæret. Et kompani mytterister opptrådte under seiersparaden 17. mai 1945, mens «Frontkjemperne» ble fengslet for tre eller fire år!

David Littlejohn trekker ingen slik sammenligning. Så det er like godt det blir sagt her at mange norske frivillige på begge sider respekterer hverandre og vedkjenner seg privat at de var i samme situasjon juridisk og moralsk, idet de mente å gjøre det beste for sitt land på det tidspunkt.

Det er også grunn til å nevne at «Frontkjemperne» som ble tatt tilfange av britene fikk ridderlig behandling overensstemmende med deres grad. Mange ble forbauset da de ble arrestert av sine landsmenn ved tilbakekomsten, etter å ha kjempet mot bolsjevismen i årevis og uten å vite stort om den forvirrede juridiske og politiske situasjon i Norge ved krigens slutt. Deres samvittighet var ren.

Eftersom det var edelt å kjempe sammen med finnene opp til midt i mars 1940 og Regiment Nordland var ment å skulle gjøre det samme 9 måneder senere, er deres forvirring forståelig.

På dette trinn i sin beretning tåkelegger Littlejohn saken. Quislings appell 13. januar 1941 siteres ute av den historiske sammenheng, noe som innebærer at han var en nazi-marionett som ganske enkelt søkte å skaffe tilveie norsk kanonføde for å innynde seg hos Hitler og stive opp under sin egen makt.

Det er riktig at Quisling bad om 3 000 frivillige til deltagelse i «krigen for frihet og uavhengighet mot engelsk verdensdepotisme» - Sovjetsamveldet var ikke innblandet i konflikten på det tidspunkt.

Sett isolert kan disse ord se ut som om menn ble rekruttert for å kjempe mot britene, ikke mot bolsjevismen. I virkeligheten var det

ikke slik. Man må lese mellom linjene —

For det første ble ettertrykket lagt på «frihet og uavhengighet», noe som, i januar 1941, betød å oppnå en ærefull plass i Hitlers europeiske «Nyordning» på et tidspunkt da Britannia var isolert og tilsynelatende avmektig. Roosevelt oppfordret inntrengende den britiske regjering til å slutte en avtale med Hitler opp til 9. april 1940 (sidene 250—262) i «The Cadogan Diaries») og den etterfølgende januar måned syntes den britiske stilling ennå mer håpløs. Det var hvorledes verden så på det. Derfor opptog som sluttet seg til Hitler i og utenfor Europa. Våpenkame-ratskap med tyskerne syntes på det tidspunkt å være en rimelig forsikring for fremtiden, og mere enn to år skulle gå før disse forventninger begynte å falme.

For det annet var ordene «mot engelsk verdensdepotisme» en diplomatisk omskrivning nødvendiggjort av den russisk-tyske mesallianse av 23. august 1939, som Quisling aldri trodde på.

Som Paul Hayes sier (sidene 149—50): Fiendtlighet overfor Sovjetsamveldet hadde vært et av hovedelementene i Quislings ideologi siden 1929» og 2. september 1939 sa Quisling i FRITT FOLK: «Avtalen betyr intet så vidtgående som en forståelse mellom de to ideologier».

Videre sier Churchill i «Their Finest Hour»: Samtalene i Berlin (mellom Molotov og Ribbentrop 12. november 1940) gjorde ingen endring i Hitlers faste beslutning. I løpet av oktober hadde den tyske generalstab etter hans ordre — — — utarbeidet og skapt planer for invasjonen i Russland» og «Planene som var gjort i stand etter hans instruksjoner — — — var tilstrekkelig modne til å sette der Führer i stand til å sende ut fra sitt hovedkvarter 18. desember 1940 sitt historiske direktiv nr. 21» (Operasjon Barbarossa).

Quisling trakk den samme slutning som Churchill og forutså mesalliansen mellom det kapitalistiske Britannia og Kommunist-Russland, «med bolsjevismen som tertius gaudens» (den profiterende tredje part) — denne setning brukt i hans brev til Chamberlain 11. oktober 1939. Og 19.8.1939 hadde han sagt i FRITT FOLK: «Vi kan ikke stole på England.»

I virkeligheten ble Regiment Nordland rekruttert først og fremst mot Sovjet-

samveldet — ikke Britannia — skjønt Quisling ikke kunne si det åpent i januar 1941. Dette ble forstått av hans tilhengere, av hvilke ingen i praksis bar våpen mot britene.

For det tredje kunne Mr. Littlejohn ha pekt på at «Frontkjemperne» var den praktiske rettferdiggjørelse av Nasjonal Samlings samarbeide med Tyskland. Noen har kalt den «Quislings alibi».

NS kunne ikke vente å oppnå fordeler fra dag til dag for Norge fra tyskerne eller en ærefull fremtid i «Nyordningen» uten å tilby en motydelse.

Deltagelse i «korstoget mot bolsjevismen» gav Norge et moralsk krav på gunstig behandling og respekt innen «Nyordningen».

Under enhver omstendighet var det teorien og troen dengang. Faktisk antyder Mr. Littlejohn så meget ved å sitere Goebbels' dagbok, som sier at Quisling trodde han ville bli «tillatt å bygge opp en ny norsk hær, beskytte norske havner selv og endelig skape et fullstendig fritt Norge.»

Hitlers spott over Quislings militære ambisjoner er uvesentlig. Quislings mål var patriotiske. Hans anstrengelser for å reise en «ny norsk hær» var en logisk forsettelse av den provisoriske «grensevakt» like overfor Russland som Ruges befullmektigede ved Trondheims-kapitulasjonen (10/6—40) avtalte og som ble støttet av Administrasjonsrådets militære medarbeidere de neste fem måneder. (Jfr. Sverre Hartmann).

Som Ruge og Rådet fryktet Quisling for Sovjet og søkte å bøte på Norges militære ry undergravet av Arbeiderpartiets pasifisme og ødelagt i april—juni 1940. For øvrig håpet han på å få innpodet noe av den militære disiplin som hadde manglet så påfallende i mange år bakover. Meget kortsiktig ble alt som var oppnådd ødet i 1945 da den hårde kjerne av 6 000 «Frontkjemperne» ble kassert og den norske etterkrigshær basert på mindreverdige personell fra brigaden i Skotland og på de 12 000 halvmilitære «polititropper» i Sverige.

Eftersom den kolde krig tok til i juli 1945 da «Frontkjemperne» påbegynte soringen og Norge snart skulle gå med i NATO, synes det ulogisk at tapre menn, som kjente til kamp mot russerne, ikke ble brukt.

De allierte reiste ikke sak mot Felix Steiner for å væ-

re «krigsforbryter» og det synes underlig at hans norske personell skulle bli straffet som «landssvikere» — spesielt når medlemmene av Administrasjonsrådet, som usurperte Kongens makt, stortingsmenn som avsatte det kongelige hus, og medlemmer av Norsk-tysk Handelskammer, som drev en blomstrende handel med Tyskland, gikk skuddfrie.

Quisling kan visselig gi noen ære for å forsøke å gjenreise den norske hær og for å forsvare sitt lands interesser mot Hitlers sovjet-medskyldige i januar 1941. Visselig bør det også tas i betraktning nødvendigheten av den «antibritiske» antydning han var nødt til å maskere sitt initiativ med på krigens daværende trinn.

Det kan hevdes at Quislings eksepsjonelle status i det okkuperte Europa (side 124), understøttet av nordmenn i det Littlejohn kaller «elitedivisjonen» Wiking av Waffen-SS (side 27) reddet Norge fra ekstrem undertrykkelse. Importen i kalorier fra Tyskland oversteg eksporten under okkupasjonen, og tilslutt overleverte han fredelig administrasjonen i arbeidsdyktig stand.

Under alle omstendigheter så innrømmer Littlejohn at «ingen i de tyske væpnede styrker eller i det tyske diplomatiske korps hadde noen instruksjoner om å koordinere angrepet (på Norge 9.4.40) med et nazikup.» Han frikjenner til og med oberst Konrad Sundlo, i motsetning til noen britiske historikere, og noterer at Quisling nektet å gjøre tjeneste i Administrasjonsrådet. Littlejohn noterer ikke at høyesterettsjustitiarius Berg komplimenterte Quisling med hans «patriotisme», men likevel sies det nok til å bevise utenfor tvil at det ikke var noe «Quisling-komplot 9. april da «opprinnelsen til myten» oppstod gjennom Leland Stowes feilaktige informasjon.

Imidlertid, hvis en historiker starter en biografi på basis av en paranoia, slik som dette «give a dog a bad name and hang him» (gi en hund et dårlig rykte og heng den), så må resultatet nødvendigvis bli uforenlig med de gunstige bevisligheter som skribenten selv oppdager. Vedkommende person blir nektet fordelene av tvil og konklusjonen går ugjenkallelig mot ham. Det har blitt Quislings skjebne og han unnslipper den ikke i denne ujevne bok.

Detaljene om endel ikke-tyske avdelinger som kom med «på den gale siden» er verdifulle, men boken mangler historisk perspektiv og ideologisk bakgrunn.

(Fortsettes)

# For ungdommen —

(Forts. fra side 4)

seforsknings og raseproblematikkens område. Det er kanskje denne litteratur som gjør UNESCO nervøs og som får organisasjonen til å mobilisere både sosiologer, historikere og jurister til å uttale at «videnskapen» sier at rasene er like. I skrivende stund har jeg foran meg en avismelding hvor UNESCO påberoper seg slike «eksperter». Men i Mankind Quarterly trenger man ikke å henvende seg til ukvalifiserte. Der skriver bare representanter for de videnskaper som har kunnskap om raser. **Men tidsskriftets redaktør uttrykker frykt for at mange nye bøker kan bli manipulert ut av markedet. Kanskje av UNESCO? Kanskje er det også slik at norsk presse har gjort seg til håndlangere for FN. Da vil ikke mitt svar bli trykt i V.G.**

Merkelig nok heter det i VG's artikkel at mot mennesker som er forskjellig fra en selv, reagerer en med en viss instinktiv intoleranse. Det ser ut til at VG og kanskje også UNESCO nu anerkjenner eksistensen av menneskelige instinkter. Dette er farlig for UNESCO, for FN's menneskerettigheter og hele politikk hviler på den oppfatning at mennesket fritt kan formes av politiske teoretikere gjennom miljøpåvirkning og at alle derfor kan puttes inn i et uniformert verdenssamfunn når de er blitt indoktrinert gjennom UNESCO og dets propagandakanaler.

Den moderne videnskap som taler om instinktene kalles etologi (ikke etnologi som journalistene gjerne skriver) og denne videnskap blir like mye forsømt og oversett i våre aviser som moderne raseforskning (Elkanskje fortiet?). Når mennesket har instinkter som får det til å reagere negativt på fremmede nærvær, må mennesket lide når det blir påtvunget toleranse og integrering. 14. august 1862, altså midt under den amerikanske borgerkrig, uttalte president Abraham Lincoln til en delegasjon av negrer: «Jeg tror mange av deres rase lider svært mye ved å leve blandt oss, mens våre lider ved deres nærvær.» Han oppfordret delegasjonen til å ta initiativet til å forflytte de amerikanske negrer til Panama.

Men dette var før UNESCO hadde skremt folk fra å lytte til instinktens tale. Da turte ennu politikerne å ta til orde for et naturlig apartheidssystem.

## Politikken styrer også O.L.

Tirsdag 22. august, ble Rhodesias invitasjon til de olympiske leker trukket tilbake. Olympia-komiteens beslutning ble tatt etter press fra sorte rasist-stater og FN. Også tidligere har den olympiske arena vært forurenset av «Black Power»-demonstrasjoner. Det var i Mexico, hvor Lee Evans og John Carlos løftet en sort behansket hånd under seierssermonien. Det hadde nå vært på høy tid å lære de sorte at deres hudfarge ikke legaliserer politisering av alle forhold. Den naive sympati, som har fulgt negrene, har tydeligvis skapt endel misforståelser. Den Olympiske Komite hadde en mulighet til å oppklare endel av disse misforståelser og samtidig ta et klart standpunkt imot alle forsøk på å sammenblande idrett og politikk. Isteden valgte komiteen å bøye seg for de afrikanske staters politiske krav. Noe som igjen i tur og orden førte til den palestinske mordaksjon med politisk fortegn.

Forrige gang Tyskland var vertskap for O.L. var i 1936. Adolf Hitler var da landets avholdte fører, og etter hans ønske ble olympiaden i Berlin den mest fantastiske verden til da hadde sett. En av grunnene til det var ønsket om å gjøre olympiaden til tidens propaganda-show til inntekt for Tyskland og Nasjonalsosialismen. Han lyktes langt på vei, den ene nasjon etter den andre hilste ham med germansk hilsen, og Tyskland ble beste nasjon. Men da kjempet den olympiske komité imot vertslandets politiske og rasistiske plakater og — ifølge Aftenposten — da med hell. Plakatene ble fjernet. Da var linjen klar — ingen sammenblanding av idrett og politikk!

Er hvit rasisme verre enn sort rasisme? Er Ugandas utvisning av asiater verre enn det hvite mindretalls styre av Rhodesia? Og har dette i det hele tatt noe med de olympiske leker å gjøre? Det må da være klar, at hvis noen rester av den allerede frynsete olympiske ånd skal kunne reddes, må alle forsøk på å politisere lekene lyses i bann!

Vi nordmenn har kanskje ikke alltid hatt Avery Brundage med i vår aftenbønn, og det av svær forståelige grunner, men hans avgang etter å ha stemt for Rhodessisk deltagelse tjener ham til

ære. Kanskje forsvinner den siste rest av mulighet til å sette idretten føre penger og politikk sammen med ham.

## En ny 400-års natt

Den 24. og 25 september går det norsk folk til urnene. Det vil bli et historisk valg, og den enkelte velgers ansvar er stort. Hvor mange er egentlig sitt ansvar bevisst? De, som stemmer JA av partipolitiske grunner, tenker de på at de kanskje med det fører sitt land inn i en ny 400-års natt? Og de, som stemmer NEI av lojalitet overfor sin kommunistiske overbevisning, tenker de på at de kanskje med dette fører Norge mot økonomisk ruin og isolasjon? Det finnes så mange hensyn å ta. Er man fabrikant, ønsker man seg større marked. Driver man noe mindre er man kanskje redd for konkurranse. Er prisene innen EF høyere eller lavere? Får vi ol-monopol? Bedre TV-programmer? Osv. . . .

Det er en mengde av disse egoistiske debatt-spørsmål som bidrar til å gjøre valget vanskelig. Ved å føre debatten ned på — «hva er best for MEG»-nivået, har man oppnådd å fordunkle mange av de viktigste spørsmålene. Innen EF er det kroner og øre som sitter i høysetet. En fortsatt høy levestandard er hva Kong Kapital kan love oss. Og dette er vel ja-folkets joker. Ved å spille på de nære ting holder man nytelsessyken vedlike og alt prat om nasjonalt selvstyre borte. Men valget står ikke mellom en sidrompa nasjonalisme og kommende barkebrøds-tider, eller en moderne internasjonalisme og et evig forbrukshalleluja. Men valget kan stå mellom et, historisk sett, kort opphold i et Europa-paradis, hvor en uansvarlig rovdriфт på allerede svikten- de ressurser MÅ føre til barkebrødstider. Da ligger vårt jordbruk brakk og vår fiske- rigrense er minimal. Den nye 400-års natt kan ende med katastrofe. Eller en nøysom nasjonal politikk. En politikk som kan komme til å distansere oss fra et nytelsessykt Europa, men som kan komme til å vise seg som en ren nødvendighet etter hvert som unionens ressurser forsvinner.

Et NEI må nødvendigvis følges opp av viljen til et nytt livssyn. Et JA vil føre oss inn i en ny 400-års natt og mot en sannsynlig katastrofe.

GILDEBERG:

## Arbeidertanker 1972

Vi leser i avisen om voldtekt, mord og brann.

Det er daglige perler fra et land hvor all trygghet er lyst i bann!

Prisene stiger, men vår lønn følger ikke med.

Mange eldre lider — hva har de gjort for å fortjene det?

Slik er demokratiet og mange begynner å forstå.

Nå må også vår regjering få opp sine øyne blå.

Se hvordan folket terroriseres i parti-politikens land.

Si nei til falske løfter — sett demokratiet i brann!

Vi er lei av komitéer — vi vil ha handling nå!

Derfor ser vi ingen utvei — demokratene må gå!

Og kom aldri tilbake — vi er lei av snusk og vold.

Med den ekte sosialismen skal vi seire og nå vårt mål!

Da skal folket selv få styre — ikke mer av tyranni.

Bort med Marx og Kapitalen — mot et sant demokrati!

## Råd til de «tvilsomme»!

Høyre og Arbeiderpartiet — de samme som har hovedansvaret også for «retts»- oppgjøret med alt dets svin- del i sin tid — vandrer nå arm i arm på fremtidens brede vei mot storkapitalens og liberalismens Roma- union. Ingen hadde heller ventet noe annet av partier som i all sin ferd opp til denne dag har vist seg så blottet for virkelig nasjonalfølelse og så helt hinsides alt som heter fair play.

Ingen kan vel benekte at det er et helt nytt og urovek- kende skritt Norge tar hvis det slutter seg til Romauni- onen, at ingen virkelig vet hva fremtiden der bærer i sitt skjød, og at det består alvorlig fare for at vi mister både vår identitet som folk og vår nasjonale selvbestem- melsesrett. Hauger av gamle norske lover og bestemmel- ser må gjøres om og selv de avtaler som foreløpig er truf-

fet er ulne og tvilsomme.

Ikke rart at meningsmål- ingene viser at så mange er i tvil om hva de skal stemme i neste måned. Det er nye og ukjente skritt å ta inn i en usikker fremtid, men på den annen side har man jo det stadige presset fra en over- mektig «Ja»-presse med AF- TENPOSTEN og ARBEI- DERBLADET i spissen.

Men, nå har Ja-bevegelsen rakt de tvilende en hjelpende hånd. Det er slett ikke vans- kelig, forkynner man i mange annonser, for: «Er du i tvil — stem ja».

En vet ikke enten en skal le eller gråte av slikt non- sens, men dessverre er vår tro på den sunde dømme- kraft hos folk i sin alminne- lighet ikke større enn at vi er redd noen kan bite på det.

Ellers burde det vel være soleklart at er man i ringeste tvil om det tilrådelige i et skritt som binder oss for all fremtid, så sier man ikke ja, men nei. Hvis man da ikke foretrekker å sitte hjemme — noe som jo faktisk også er en måte å si nei på og som stortingsmennene bør ta med i regnestykket etter folkeavstemningen.

E.N.

Tannlege  
**MARTIN KJELDAAS**  
Karl Johansgt. 23 — IV, tilv.  
Telefon 33 49 00

### EN KURIOSITET

I 1542 utga Martin Luther boken, «Jødene og deres løgner». Denne lille bok ble i 1938 oversatt til dansk av Olga Eggers. Vi kan glede alle samlere og andre som kan være interessert med at den nå foreligger i fotografisk gjennoptrykt form. Henvendelse: **DNSU, postboks 449, DK-8100 Aarhus, Danmark, Postgiro 180368 — Pris kroner 10 (danske kroner).**

## Professor Aall — —

(Forts. fra side 5)

flos bok: «Den røde tråd gjennom Norges historie» i huset. Forfatteren hevder der, igrunnen ganske overbevisende, at «norsk arbeiderbevegelse har gode, revolusjonære tradisjoner». Dette ryddet unna alle min fars betenkeligheter ved å gjøre front mot arbeiderbevegelsen.

Herman Harris var intellektuell: Alt av betydning for kultur og samfunnsliv kunne deduktivt utledes av visse enkle, videnskapelig funderte grunnprinsipper. Disse var stort sett klarlagt gjennom Leibnitz, Kant, Hegel og Darwin. Derav ideen om «Kulturkatekismen». Overfor historiens uryddige jungel av folkelige forestillinger og deres nedfelling i skikker og samfunnsliv, kunne han aller høyst bekvemme seg til en viss overbærenhet. I hjemmets hverdag gikk denne ikke særlig langt.

I praktisk politikk kunne nok Quisling og Herman Harris være sams om en anti-jødisk og en anti-engelsk linje. Men det skjedde på vidt forskjellige premisser. H.H. har uten tvil forstått Quislings. Men Quisling neppe H. H.s. — Han, Quisling, har formodet at premissene var noenlunde lik hans egne.

En annen alminnelig misforståelse med hensyn til H. Harris, er at han representerte en patriarkalsk innstilling. Han var hverken patriarkalsk eller diktatorisk. Han var igrunnen demokrat, — man kan nesten si: Superdemokrat. Han hadde nok bestemte, meget bestemte, reformatoriske meninger om nesten alt omkring seg. Men disse meninger nedfaldte seg sjelden i ord. Og når det en gang imellom hendte, var ordene hverken klare eller enstyldige.

Han snakket gjerne meget, og med mange forskjellige, når han ville ha noe igjen. Og han gikk aldri trett i arbeidet med å overtale. Man kan si at han strødde ord og begreper ut i omgivelsene som man sår ut blandingsfrø. Men: Når utsedden etterhvert kom i vekst henimot modning, skjedde ofte noe merkelig: Han begynte å ytre betenkeligheter. Ja, han kunne endog gå så langt som til å fraråde, — nettopp det han ivret for. Opphavsforholdet, årsaksforholdet, kunne derved bli noe utvisket.

Ansvarsforholdet også.

Så langt om denne Quislings rådgiver. Han er ihvertfall et eksempel på at NS var et høyst uensartet parti, helt til topps. Den uniformitet våre motstandere har breidert oss, var svært



## SJAKKSPILLERNE.

i Reykjavik med alle deres primadonnanykker bringer oss til å tenke på en annen mangeårig verdensmester i det edle spill, Alexander Alekhine. Han var russer, men flyktet fra det røde paradiset og ble beskyldt for å være nazistiske sympatier. Han var verdensmester fra 1927 til 1935 og igjen fra 1937 til 1946 og spilte bl.a. under Hitlers auspisier. Han skrev bl.a. en rekke skarpe artikler om hvorledes jødene «ødela» sjakken.

## Mangler forsvaret —

(Forts. fra side 1)

tyske hjelmer, dekketøy, møbler, mausere, pistoler osv. med hakekors og ørn, virket «oppdagelsen» nokså søkt og tåpelig.

Og enhver som selv har sølt litt med tusj, vet at Hauges sine ord i behold når han sier: «Som de fleste tegnere som avbilder naturalistisk, benytter jeg underlagsmateriale, først og fremst fotografier, men også gamle tegninger. . . Det samme resultat, eller bedre, kan utmerket godt oppnås ved bruk av levende modell, hvilket man sjelden disponerer. Militært tegning er en slags «fagtegning» hvor brukerne som regel er fagfolk. Man kan derfor ikke tillate seg å bomme på tekniske ting eller «håndgrep».

En europeisk nasjon, som står oss meget nær, blir beskyldt for å mangle sivilcourage. Skal nordmennes bidrag til sosiologien være en Vernemakt som mangler militær-courage?

Det er iallfall tvilsomt om den alminnelige tillit til Forsvaret rommer så stor margin, at man der kan tillate seg å opptre kujonaktig i en slik fillesak. Forøvrig er det en kjent erfaring at grove beskyldninger mister en hel del av sin virkning, når de fremsettes av folk som egentlig burde holde kjeft. Derfor er FD's reaksjon i dette tilfellet et eksempel på dårlig psykologisk sans.

Man kan ikke uten konsekvenser for seg selv gi etter på den indre front overfor en fiende, som man har kalkulert med å møte på den ytre front ved en senere korsvei.

overfladisk. Der var adskillig plass for individualisme. Og demokrati.

## OVERLEVENDE KRIMTARTARER

har nå begynt å kreve sine menneskerettigheter og å få vende tilbake til Krim. Omkring 20 000 av dem har rettet en henvendelse til generalsekretær Bresjnev i denne sammenheng. Under annen verdenskrig samarbeidet de med tyskerne, hvorefter de i 1944—45 dels ble slaktet ned i store masser, og resten ble deportert til Mellomasia.

## KINA OG EUROPAS «SIKKERHET».

Efter at USA's Nixon (les Kissinger) har gitt grønt lys for tilnærming til det røde Kina har også de europeiske makter begynt å gjøre sine hoser grønne i Peking. Først dro den franske uten-

## Gehlen advarer — —

(Forts. fra side 5)

de med de italienske kommunister som ledd i forspillet til Brandts aktive østpolitikk.»

Så langt Haagerups anmeldelse i Berlingske Tiden av «The Service», som er titelen på den nye amerikanske utgaven av general Gehlens bok. Noe sensasjonelt er det naturligvis ikke i det som anføres, men det generalen — som unektelig er en ekspert når det gjelder forholdet til Sovjetsamveldet — anfører om østpolitikken er unektelig verd overveielse. Ikke minst her i det blåøyde Norge hvor man satser sikkerhet og fremtid på Willy Brandt og hans østpolitikk — samtidig som man klamrer seg til det NATO som vil falle som en moden frukt i Sovjets fang hvis den «europeiske sikkerhetskonferanse» fører til det Sovjet ønsker, at de amerikanske styrker trekkes tilbake fra Europa mot en russisk tilbaketrekning fra Sentraleuropa, som til syvende og sist lite betyr fordi Sovjet i motsetning til USA grenser til Vesteuropa.

Og for Norge vil under enhver omstendighet forholdene bli helt uholdbare etter en slik militær omgruppering. De russiske tropper vil bli flyttet nordover til våre grenser, mens USA isolerer seg. Kan så Romaunionen yde oss noen hjelp i en slik situasjon? Naturligvis ikke. Alle forsikrer demonstrativt at Romaunionen bare er en ren økonomisk affære uten militær og sikkerhetsmessig målsetting.

riksminister Schumann på besøk og efter ham fulgte den tidligere tyske utenriksminister og nåværende formann i Bundestags utenrikskomité, Schröder. Det var forsåvidt nokså betegnede at ikke Brandts drabant i utenriksministerstillingen dro på bakrunn av den flirt Brandt driver med Moskva. Det er vel også meget som taler for at Schröder blir utenriksminister igjen efter valgene. Schumann har ellers røbet litt av det man talte om, bl.a. dette at kineserne var bekymret over den «europeiske sikkerhetskonferanse» som Kreml ivret så for og som Brandt med de skandinaviske land i helene arbeider så intenst for. Kineserne hevdet at det ville føre til enda større avhengighet av Kreml for Europa, og for Kina ville det bety at Sovjet da kunne konsentrere større troppstyrker ved Kinas grenser.

## VAR COLOMBUS JØDE?

Efter hva det nederlandske tidsskrift «Elseviers Magazine» forteller, arbeider den ikke ukjente nazijeger, Simon Wiesenthal, nå på en ny bok, men denne gang antagelig uten bidrag av Annæus Schjødt og Sverre Løberg, eftersom han nå forsøker å bevise at Christoph Columbus var jøde. Videre vil han ha det til at Columbus ikke ble understøttet av dronning Isabella, men av den jødiske skattmester ved det spanske hoff og av to jødiske finansmenn. Columbus søkte som kjent etter sjøveien til India da Amerika ble oppdaget, men Wiesenthal sier at dette bare var et skalkeskjul. Han var i virkeligheten ute på en hemmelig jødisk misjon for å lete efter Israels forsvundne stammer. Da han så de første indianere skal han ha hilst dem med «Schalom!» Og endelig hevder han at grunnen til at Columbus ikke ble erklært helgen av den katolske kirke var hans jødiske herkomst og det hemmelige oppdraget hans.

## DE SÅKALTE GALLUPUNDERSØKELSER

viser mere og mere eiendommelige resultater som ser ut til å være avpasset efter det maktøverne ønsker. Vi har sett det i forbindelse med folkeavstemningen om EF, og nå sist forteller en slik «undersøkelse» at 72 pst. av det norske folk er fornøyd med de stadig stigende utgifter til såkalt u-hjelp, jfr.

bl.a. skattesedlene man nettopp har fått. Når man kjenner litt til stemningen blant folk, så forekommer det en hardtad utrolig å kunne prestere et slikt resultat. Men litt av forklaringen er kanskje at man har spurt fortrinnsvis den venstreradikale ungdommen, som ingen skatt betaler. Det er som kjent lett å skjære brede remmer av annen manns rygg. Det står iallfall i omtalen av «undersøkelsen» at de fleste som var for var skoleelever og studenter. Og velger man sitt publikum slik, så kan jo Gallup ha sjanse til å servere litt av hvert av underlige resultater fremover — alt eftersom oppdragsgiverne ønsker!

## MATFISK TILBYS

Ferskfisk, Torsk iset pr. kg kr.	2,90
Ditto saltet	5,—
Fersk Torskefilet med skinn	6,—
Ditto saltet	10,—
Rogn fersk	3,—
Ditto sukkersaltet for kaviar	4,—
Torsketeringer, ferske	3,—
Ditto saltet	4,50
Torskehoder, kjaker fersk	1,50
Ditto saltet	2,—
Sunmager av Torsk saltet	3,—
Tørfisketorsk til lutfisk	10,—

Alle priser inkl. emballasje fob. pluss moms

Skriv eller ring

GOTFRED ANGELSEN  
8363 Tangstad i Lofoten  
Telefon 2109 d.

## FOLK OG LAND

Kierschowgt. 5, Oslo 4  
Telefon 37 76 96  
Boks 3214 — Sagene

Ekspedisjonstid: Tirsdag til fredag fra kl. 10 til kl. 15  
Mandag og lørdag holdes kontoret stengt.

Redaktør Melsom kan bare påregnes truffet efter forutgående avtale.

Abonnementspriser 1972:

Kr. 60,— pr. år, kr. 30,— pr. halvår i Skandinavia. Utlandet kr. 35,— pr. halvår. I nøytralt omslag innenlands: Kr. 70,— pr. år, kr. 35,— pr. halvår.

Bruk postgirnr.: 16 450  
Løssalg kr. 2,—

Utgiver A/S FOLK OG LAND

Viking Boktrykkeri, Oslo